

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: J. L., narozen X,
bytem P.,
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/15783/17 ze dne 3. 1. 2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím č. j. MMP/271005/17 ze dne 8. 11. 2017 shledal Magistrát města Plzně žalobce vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu). Těchto přestupků se žalobce měl dopustit tím, že dne 12. 5. 2017 v Plzni jel rychlostí nejméně 68 km/h v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h a při silniční kontrole nepřeložil řidičský průkaz. Za to mu magistrát uložil pokutu ve výši 2 000 Kč. Magistrát

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

při rozhodování vyšel ze spisového materiálu vedeného Policií ČR, o jehož obsahu neměl pochybnosti. Dále správní orgán vyšel ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů a z písemného vyjádření žalobce. Listinné důkazy spolu se svědeckými výpověďmi prokázaly bez důvodných pochybností, že žalobce oba přestupky spáchal.

2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu nedoplnil. Žalovaný toto odvolání následně zamítl naříkaným rozhodnutím a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Protože žalobce neuvedl, v čem spatřuje věcnou nesprávnost rozhodnutí popř. jeho nezákonnost či vady řízení, žalovaný přezkoumal rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska souladu s právními předpisy v celém rozsahu a neshledal žádné pochybení magistrátu. Nad rámec tohoto žalovaný uvedl, že neshledal ani žádné vady ve věcné správnosti rozhodnutí, které by vedly k nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Magistrát podle žalovaného postupoval v souladu se zákonem, provedl potřebné důkazy a spolehlivě prokázal, že se žalobce přestupků dopustil. Nelze pochybovat o skutečnosti, že vozidlu žalobce byla naměřena rychlost jízdy 71 km/h (68 km/h po odečtení toleranční odchylky), tedy žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 18 km/h, a nelze pochybovat ani o skutečnosti, že žalobce při silniční kontrole na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, v níž namítl řadu vad v samotném postupu správních orgánů v řízení (např. nepřezkoumatelnost odůvodnění, neúplnost výroku), při zjišťování skutkového stavu (nesprávné vyhodnocení změřené rychlosti a nesprávnost zjištění o nejvyšší dovolené rychlosti) a při právním posouzení věci (povaha komunikace, dvojí přičítání, nezohlednění všech okolností, absence materiální stránky přestupků, nepřipustnost měření z neoznačeného policejního vozu). Vzhledem k tomu, že šlo o typové podání uplatňované v soudním řízení správním napříč Českou republikou a jeho obsah je procesním subjektům znám, není třeba je v podrobnostech rekapitulovat.
4. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že materiální stránka přestupků byla nepochybně naplněna. Skutečnost, že žalobce ukázal vyfocený řidičský průkaz, nijak zásadně nesnižuje společenskou nebezpečnost jeho protiprávního jednání. Řidičský průkaz na fotografii byl rozpoznatelný jen dle tvaru a barvy kartičky, nebylo zřejmé, zda není upravován, a zda je pravý. Materiální znak přestupku byl naplněn i u překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci nejméně o 18 km/hod., neboť nešlo o překročení rychlosti banálního charakteru. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zcela dostačující. Právně nevýznamné je tvrzení žalobce, jak se mu silnice jeví. Prokazatelně se jednalo o úsek v obci, kde byl žalobce povinen dodržet rychlost stanovenou zákonem. Žalobci nepřísluší hodnotit adekvátnost rychlostního limitu. Žalovaný postupoval procesně i hmotněprávně dle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017 (zejména podle zákona č. 200/1990 Sb.), protože nebyl důvod k užití zákona č. 250/2016 Sb. účinného od 1. 7. 2017. Kritéria uvedená v zákoně č. 200/1990 Sb., byla formulována demonstrativně nikoliv taxativně, stejně tak je to i v rámci nové právní úpravy. Zákon č. 250/2016 Sb. je sice podrobnější, ale stále demonstrativní výčet polehčujících a přitěžujících okolností sám o sobě nemůže mít za následek užití nové právní úpravy. Magistrát zohlednil veškeré okolnosti zjištěné ve prospěch i neprospěch žalobce a nebyl důvod zohlednit postih v disciplinárním řízení, neboť o takové skutečnosti nebyl žádný poznatek a ani žalobce jej netvrdil. Uloženou

pokutu považoval žalovaný za řádně odůvodněnou a přiměřenou skutečnosti, že žalobce byl postižen ve společném řízení za spáchání dvou přestupků. Magistrát neměl žádný důvod pochybovat o zákonnosti provedeného měření rychlosti, protože žalobce žádnou námitku v tomto smyslu nevznnesl, jeho rozhodnutí tedy nelze mít za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

K procesním otázkám v řízení před krajským soudem

5. Původní rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 260/2019-37 ze dne 9. 4. 2020 pro nepřezkoumatelnost. Následující rozhodnutí krajského soudu vyhlášené po změně vyřizujícího soudce bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 283/2020-40 ze dne 4. 3. 2021 pro vadu řízení spočívající v tom, že se soud nedotázal žalobce, zda trvá jeho souhlas s rozhodnutím věci bez jednání, který uvedl přímo v žalobě.
6. Nejvyšší správní soud v odst. 24 rozsudku č. j. 7 As 260/2019-37 uložil krajskému soudu, aby v dalším řízení předně prověřil „*tvrzení stěžovatele, že mu nebylo doručeno vyjádření žalovaného, jak to ukládá § 74 odst. 1 s. ř. s.*“ To nepředstavuje závazný právní názor, tedy závěr o aplikaci a interpretaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 9 Afs 59/2007-56 ze dne 8. 7. 2008, č. 1723/2008 Sb. NSS), ale pokyn ke konkrétnímu postupu, jímž krajský soud vázán není (§ 110 odst. 4 s. ř. s. *a contrario*). Jen v mezích uvedeného se proto krajský soud uvedeným tvrzením žalobce zabýval a dospěl k závěru, že jde o námitku vad řízení, kterou žalobce uplatnil v odst. 7 kasační stížnosti ve věci sp. zn. 7 As 260/2019. K jejímu posouzení tedy není funkčně příslušný krajský soud, ale Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1 s. ř. s.), který ji mohl posoudit podle obsahu spisu krajského soudu, zejména průkazu doručení na č. l. 40.
7. Žalobce také navrhl, aby se soud vypořádal se změnou původně vyřizující soudkyně Mgr. Komínkové, protože se žalobci „*přirozeně nechce ani dohledávat důvod změny v jednotlivých změnách rozvrhu práce.*“ K tomu lze uvést, že pro soud jako procesní subjekt je vskutku bez významu, zda se žalobci chce či nechce hájit svá práva. Žalobce je zastoupen advokátem, který má zákonnou i profesní etickou povinnost využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné (§ 16 odst. 2 zákona o advokacii). Má-li tedy žalobce dojem, že soud je nesprávně obsazen, má advokáta na to, aby se k vyvrácení či potvrzení tohoto dojmu s rozvrhem práce seznámil a navrhl odpovídající postup (čl. 9 odst. 1 *in fine* etického kodexu České advokátní komory).
8. Zástupci žalobce je přitom známo, že podepsaný soudce dlouhodobě zastupoval ve věcech původně přidělených Mgr. Komínkové (zástupci byly doručeny rozsudky č. j. 17 A 26/2019-26 ze dne 28. 2. 2020, č. j. 17 A 85/2019-35 ze dne 31. 7. 2020, č. j. 17 A 119/2018-79 ze dne 27. 8. 2020, č. j. 17 A 75/2019-30 ze dne 30. 9. 2020, č. j. 17 A 219/2019-34 ze dne 30. 11. 2020), přičemž u věcí rozhodovaných souběžně s tou nynější nevznese zástupce žalobce žádné pochybnosti o obsazení soudu (srov. kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 8 As 150/2020 a 1 As 326/2020). S ohledem na tuto skutečnost a způsob vyjádření („*žalobci se nechce*“) nelze pochyby žalobce považovat za vážně míněné a hodně věcného vypořádání. To platí tím spíše, že žalobce se prostřednictvím svého zástupce v předcházejícím řízení o kasační stížnosti vedeném v nynější věci pod sp. zn. 7 As 283/2020 dovolával *rozvrhu práce účinného od 1. 7. 2020*, který právě přerozdělení po

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

původně vyřizující soudkyni řeší. Jestliže žalobce dříve identifikoval odpovídající rozvrh práce a nyní tvrdí, že se mu důvod změny nechce dohledávat, jednak zjevně netvrdí pravdu, jednak potvrzuje názor soudu v odst. 16 tohoto rozsudku, že účelem nynějšího řízení není ochrana veřejných subjektivních práv žalobce.

9. Po vyhlášení prvního kasačního rozsudku č. j. 7 As 260/2019-37 soud před opětovným rozhodnutím ve věci nevyzval účastníky, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Nešlo o opomenutí stávající judikatury (v souběžně rozhodované věci sp. zn. 17 A 119/2018 soud opětovnou výzvu zaslal), ale o úmyslný postup, neboť v řízení o žalobě tím nebylo porušeno žádné konkrétní ustanovení procesního předpisu či Listiny základních práv a svobod a žalobce tím nemohl být zkrácen na jakémkoliv svém právu či procesním očekávání.
10. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Žalobce s rozhodnutím soudu bez jednání souhlasil již v žalobě, tj. ještě dříve, než došlo k jakémukoliv procesnímu vývoji v řízení o žalobě. Takový souhlas lze buďto vykládat tak, že je udělen pouze *cum clausula rebus sic stantibus*, tedy do změny okolností, nebo jej lze vykládat tak, že je udělen s vědomím toho, že řízení se nutně bude vyvíjet a tento vývoj sám o sobě nemá pro postoj žalobce k ústnímu jednání žádný význam. Prvý z těchto výkladů činí souhlas či návrh žalobce v žalobě fakticky neúčinným, neboť po podání žaloby prakticky vždy dochází k procesnímu vývoji (jde-li o věcné projednání věci a žalovaný splní svou povinnost předložit spis a vyjádření). Kterékoliv věcně významné podání by tedy mělo být důvodem pro opětovný dotaz soudu na účastníky podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Druhý výklad šetří vůli žalobce neúčastnit se jednání a zároveň akcentuje jeho procesní odpovědnost, aby sám hodnotil, zda v řízení došlo k nějaké změně, která by toto jeho stanovisko mohla změnit (k tomu musí mít povědomí o všech věcně relevantních úkonech, což je však v kontradiktorním řízení samozřejmé).
11. Přístup dosavadní judikatury je v tomto smíšený: souhlas s rozhodnutím je možné udělit již v žalobě či vyjádření k žalobě a další podání (žalobce, žalovaného, osob zúčastněných na řízení) na něm nic nemění, avšak tento souhlas přestává platit, pokud krajský soud o věci rozhodl a jeho rozhodnutí bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení (srov. např. rozsudky NSS č. j. 9 Afs 92/2008-110 ze dne 26. 6. 2009, č. j. 5 Azs 3/2010-92 ze dne 11. 3. 2010).
12. Tento právní názor je sice ustálený a bezvýjimečný, jeho základ v nálezu sp. zn. IV. ÚS 3114/07 ze dne 19. 6. 2008 (N 113/49 SbNU 621) však krajský soud neshledává ani přesvědčivým, ani věcně přílehavým. Odůvodnění toho nálezu je totiž založeno pouze na to, že postup podle § 51 odst. 1 s. ř. s. je výjimkou, výjimky mají být vykládány restriktivně a že ústní jednání musí být nařízeno, „pokud nejsou splněny podmínky výluky z této povinnosti v [§ 51 s. ř. s.] *taxativně* obsažené. Pro tento způsob legislativně-technického zakotvení je třeba a contrario (bezvýhradně) vyvozovat, že případy v nich neuvedené pod ně pod aspektem ústavně zaručeného základního práva na soudní ochranu non lege artis provedeným extenzivním výkladem podřadit nelze.“ Na základě takto obecných úvah Ústavní soud apodikticky konstatoval: „Byť bylo rozhodováno Městským soudem v Praze po zrušení jeho (původního) rozsudku Nejvyšším správním soudem při vázanosti právním názorem obsaženým v kasačním rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), v souzené věci procesní situace stěžovatelky s

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

ohledem na vymezený relevantní právní rámec možnost soudu rozhodnout bez nařízení jednání jakkoliv nezakládá.“ Již z této citace ze zjevné, že Ústavní soud nekonstatoval, zda vůbec byl souhlas podle § 51 odst. 1 s. ř. s. v řízení před městským soudem udělen. Nemusel být udělen vůbec (a městský soud mohl rozhodovat bez jednání veden úvahou, že v mezích závazného kasačního názoru nemůže ústní jednání již na výsledku věci nic změnit). Nelze z toho tak dovozovat nic k rozšiřujícímu či zužujícímu výkladu § 51 odst. 1 s. ř. s. v pokračujícím řízení o žalobě, tedy zda souhlas z pohledu Ústavního soudu platí po kasaci původního rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu, jak z toho nálezu dovozuje pozdější judikatura. S ohledem na tuto skutečnost není třeba se blíže zabývat tím, za jakých podmínek se Ústavní soud může vyjadřovat k výkladu podústavního práva [srov. důraz na obecně uznávané metody interpretace práva v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 85/06 ze dne 25. 9. 2007 (N 148/46 SbNU 471)].

13. Co je však věcně významnější, v souzené věci bylo původní rozhodnutí krajského soudu zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Rozsudkem č. j. 7 As 260/2019-37 se tedy Nejvyšší správní soud nevyjádřil k věcnému posouzení žádné otázky rozhodné pro posouzení žaloby, ale pouze k tomu, že krajský soud musí vypořádat všechny žalobní námitky srozumitelně a na základě jasně identifikovaných podkladů ve spisu. Jinými slovy, *procesní situace v řízení před krajským soudem se po kasaci původního rozhodnutí nijak nezměnila oproti situaci, kterou žalobce při podání žaloby a při udělení souhlasu s rozhodnutím bez jednání předpokládal* (rozsudek č. j. 7 As 260/2019-37 k tomu jen dodal, že krajský soud má o žalobě rozhodnout procesně korektním způsobem, tedy znovu a lépe). Proto i kdyby měl být souhlas podle § 51 odst. 1 s. ř. s. vykládán *cum clausula rebus sic stantibus*, kasační rozsudek Nejvyššího správního soudu založený čistě na nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu nepředstavuje žádnou podstatnou změnu okolností, která by zpochybňovala původní, výslovný souhlas žalobce rozhodnutím bez jednání. Opětovný dotaz, zda účastníci řízení souhlasí s rozhodnutím bez jednání, tak zde neplní žádný věcný účel – jde pouze o formální úkon. Přesto jej soud vyžádal, protože k tomu byl zavázán rozsudkem č. j. 7 As 283/2020-40.

Posouzení věci

14. Žaloba není důvodná.
15. Příznačné pro žalobu je, že uvádí velký počet žalobních námitek směřujících proti řízení před magistrátem a jeho rozhodnutí, aniž by je žalobce uplatnil v přestupkovém řízení. Nejde přitom o námitky, které by nebylo možno uplatnit již před správními orgány. Tím se tedy žalobce připravil nejen o jejich posouzení v obou stupních přestupkového řízení, ale omezil tím i možnost jejich posouzení v řízení před soudem (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 83/2013-60 ze dne 4. 12. 2013, č. j. 10 As 36/2019-33 ze dne 15. 8. 2019 a usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 10 As 24/2015-71 ze dne 2. 5. 2017, č. 3577/2017 Sb. NSS). Správní orgány za toho stavu totiž mohly posoudit jen ty skutkové a právní otázky, které byly nezbytné pro jejich rozhodnutí. Neměly důvod se vyjadřovat ke každé myslitelné výhradě žalobce.
16. Stejně tak příznačné je i to, že jde o námitky typově uplatňované v přestupkových věcech napříč Českou republikou, které v převažující míře nepřinášejí nové právní otázky, ale pouze opakování již judikovaného. Lze proto usoudit, že žalobci jde především o zbytečné zatěžování soustavy přestupkových orgánů a správních soudů spíše než o ochranu jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

veřejných subjektivních (hmotných) práv. Jakkoliv se to nemůže přímo promítnout do výroku soudu o věci, z hlediska odůvodnění není důvod, proč by žalobce měl dostat podrobnou odpověď na každou jeho jednotlivou námitku, o jejíž nedůvodnosti se bez obtíží mohl sám přesvědčit jak z výstižné a ucelené argumentace napadených rozhodnutí žalovaného a magistrátu, tak z veřejně dostupných zdrojů judikatury. To platí tím spíše pro řadu faktických tvrzení žalobce, z nichž žalobce, ač zastoupen advokátem, ani výslovně nedovozuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného (srov. odst. 11–12 usnesení sp. zn. I. ÚS 2161/17 ze dne 10. 8. 2017). Přesto soud přistoupil k podrobnějšímu vypořádání některých námitek, neboť tomu byl kasačně vázán rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 260/2019-37.

K odstavcům 3 až 11, 33 až 35 žaloby

17. Nedůvodné jsou námitky žalobce o nedostatku společenské škodlivosti nepředložení řidičského průkazu. Zákon o silničním provozu jasně stanoví povinnost řidiče mít u sebe řidičský průkaz a na výzvu policisty je předložit ke kontrole [§ 6 odst. 7 písm. a) a odst. 8]. Nesplnění této povinnosti je přestupkem [§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu]. Platí přitom, že v běžně se vyskytujících případech naplnění formálních znaků přestupku je dána i materiální stránka přestupku (odpovídající společenská škodlivost), ledaže jsou přítomny takové okolnosti, které by ji závažným způsobem snižovaly (srov. rozsudky NSS č. j. 5 As 104/2008-45 ze dne 14. 12. 2009, 2011/2010 Sb. NSS., č. j. 1 As 118/2012-23 ze dne 27. 9. 2012 a další). Ty v souzené věci nenastaly, neboť postačuje již ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 24/2013-28 ze dne 6. 6. 2013, č. j. 6 As 187/2016-23 ze dne 7. 9. 2016 a další).
18. Účelem povinnosti řidiče mít řidičský průkaz u sebe je především usnadnění identifikace řidiče a rozsahu jeho řidičských oprávnění v reálném čase a za ztížených podmínek silniční kontroly (policisté vstupují do provozu, který je svou povahou zvláště nebezpečný, zastávka hromadné dopravy využita k zastavení žalobce slouží především jinému účelu, což zvyšuje riziko kolizní situace). Z pouhé fotografie řidičského průkazu v mobilním telefonu nelze ověřit jeho pravost a tudíž ani usoudit o správnosti v něm uvedených údajů (srov. § 103 odst. 1 zákona o silničním provozu, § 53 odst. 3 správního řádu). Policisté tak byli fakticky nuceni prověřit oprávnění žalobce jinými prostředky. Vůči fotografii řidičského průkazu pak nelze ani uplatnit pravomoc k jeho zadržení (§ 118b zákona o silničním provozu).
19. Je proto bezvýznamné tvrzení žalobce o tom, že nedošlo ke zdržení kontroly, protože policisté řidiče vždy lustrují. Povinnost policistů prověřit kontrolované osoby v elektronickém systému nemá žádnou souvislost s tím, že prvotním prostředkem identifikace je řidičský průkaz, a že jeho absence ohrožuje zákonem chráněný zájem na bezproblémovém průběhu silniční kontroly. Společenskou škodlivost jednání žalobce tedy správní orgány posoudily správně a způsobem odpovídajícím tomu, že žalobce v přestupkovém řízení nevznnesl žádné námitky.
20. Nelze pak přisvědčit ani tvrzení žalobce, že jednal v omluvitelném právním omylu. Žalobce byl jako řidič povinen se seznámit s pravidly zákona o silničním provozu. Údajného omylu se tedy mohl vyvarovat (§ 17 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Bez významu je tvrzení o omylu žalobce jako polehčující okolnosti, neboť tato údajná polehčující okolnost nemohla být známa správním orgánům. Nemohly ji tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

zohlednit a je na žalobci, aby nesl následky své svérázné procesní taktiky. Ostatně, povinnost mít řidičský průkaz u sebe je ze zákona naprosto jasná, takže její neznalost by byla jen projevem hrubé nedbalosti žalobce. Není tedy zřejmé, proč by to mělo být ve prospěch žalobce.

21. S ohledem na výpověď zasahujících policistů Š. a H. (č. l. 64, 68 správního spisu) pak magistrát srozumitelně, logicky a na věc přiléhavě vysvětlil, že žalobce si byl vědom, že má mít řidičský průkaz u sebe a má se jím vůči hlídce prokázat. Bez přiměřených důvodů ovšem spoléhal na to, že předložením fotografie průkazu zájem na identifikaci a bezproblémovém průběhu kontroly neohrozí. Jednal tedy vědomě nedbale.

K odstavcům 12 až 21 žaloby

22. Nedůvodné jsou i námitky vůči společenské škodlivosti překročení nejvyšší povolené rychlosti. Žalobce překročil povolenou rychlost v obci nejméně o 18 km/h. Měrou nikoliv nepatrnou tedy porušil svou povinnost a ohrozil zákonem chráněný zájem na bezpečnosti a plynulosti provozu. I v této oblasti je odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím magistrátu konkrétní a dostatečné.
23. Je přitom zcela bez významu, zda se žalobci rychlostní limit 50 km/h jeví jako vhodný, neboť povinnost jej dodržovat mu ukládá zákon. Pokud ten žalobci nevyhovuje, opravným prostředkem jsou volby (čl. 18 odst. 3, čl. 19 odst. 1, čl. 41 odst. 2 Ústavy ČR), nikoliv žaloba proti rozhodnutí správního orgánu. V tom ohledu jsou iracionální úvahy žalobce o „odůvodnitelné“ míře porušování rychlosti. Porušení může být odůvodněno existencí krajní nouze, nikoliv nechutí žalobce řídit se zákonem a dopravním značením. Něco jiného je zákonodárcem tolerovaná míra porušení zákona, která se v souzení věci projevila právě tím, že zákon pro přestupek žalobce nepředepisuje obligatorní trest zákazu činnosti, ač údajně nebyl s to ani poznat, že se nachází v krajském městě.
24. Z těchto důvodů soud neprovedl navržené důkazy k přiměřenosti rychlostního omezení, neboť nejsou pro přezkum rozhodnutí o přestupku významné, a z hlediska představy o povaze komunikace jsou i nadbytečné – o ní ostatně jasně vypovídají podklady z portálu GIS Správa – Plzeň na č. l. 12–16 správního spisu.
25. Tvzení žalobce, že neviděl dopravní značení „Začátek obce“ je pak opět bez významu pro přezkum rozhodnutí žalovaného. Ze správního spisu je zjevné, že žalobce se nacházel v obci a nemohl o tom mít žádných pochyb (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 183/2012-50 ze dne 20. 3. 2013, č. 2855/2013 Sb. NSS): byl změřen v místě se zástavbou, městskou hromadnou dopravou, (úrovňovými) křižovatkami řízenými světelnými signály, což plyne jak z fotografií na č. l. 7, 14, 15 (autosalon Opel, pouliční osvětlení, trolejové vedení), tak i mapy na č. l. 12, 13, 16 (autobusové zastávky, rodinné domy, ústřední hřbitov). I kdyby tedy neviděl odpovídající dopravní značení, okolí vozovky svou povahou jednoznačně odpovídalo běžné páteřní komunikaci v krajském městě, nikoliv dálnici či silnici pro motorová vozidla. Sám žalobce netvrdil, že by mu snad byla známa nějaká *dálnice* či *silnice pro motorová vozidla s trolejbusovou dopravou a úrovňovým křížením* (srov. § 5 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích), takže není zřejmé, proč by se měl domnívat, že právě v Plzni taková kuriosita existuje. Že žalobce věděl, že je v obci, pak plyne i z toho, že nejel v pravém jízdním pruhu, jak by se jinak mimo obec slušelo (§ 12 odst. 1 zákona o silničním provozu).

26. Závěr o platném rychlostním limitu 50 km/h v daném úseku vyplývá z výpovědi policistky Š. a policistů H. a Č., kteří při ústním jednání 13. 9. 2017 jasně uvedli, že v místě měření platila obecná úprava rychlosti (č. l. 63, 67, 71 správního spisu), tj. nejvýše 50 km/h v obci podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Ani sám žalobce ostatně netvrdil, že by viděl značku upravující rychlost odlišně, a nenabídl ani jiný důkaz o své skutkové verzi děje.
27. Na výslovnou žádost žalovaného pak soud při ústní jednání provedl důkazy fotografiemi a mapami místa přestupku. Z nich prakticky vyplynulo to, co již bylo obsahem správního spisu. V podrobnostech však lze z těchto listin zjistit, že v červnu 2017 (tj. měsíc po činu žalobce) byla doprava v rozhodném úseku organizována tak, že před příjezdem do města je nejvyšší přípustná rychlost snížena na 70 km/h (fotografie č. 4 přílohy k žalobě č. 1), poté následuje značka „Začátek obce“ umístěná již na úrovni nákupního centra a ústředního hřbitova (fotografie č. 5 a 6 přílohy k žalobě č. 1). Tu následuje upozornění na nejvyšší přípustnou rychlost 50 km/h a měření radarem na území města. Za upozorněním pak je první úroňová, světelně řízená křižovatka (fotografie č. 7 a 8 přílohy k žalobě č. 1). Vzhledem k tomu, že je vysoce nepravděpodobné, že by doprava v tomto místě začala být takto organizována shodou okolností těsně po činu žalobce (a žalobce nic takového ani netvrdil), potvrzují tyto důkazy výše uvedené závěry soudu: žalobce překročil nejvyšší přípustnou rychlost 50 km/h v obci. Měl to vědět nejen proto, že jel v místě, která jako obec zjevně vypadalo, ale také proto, že tak bylo řádně označeno.

K odstavcům 22 až 32 žaloby

28. Úvahy magistrátu o druhu a výměře sankcí jsou přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Magistrát vzal v úvahu *v řízení prokázané* okolnosti a uvedl, zda je hodnotil ve prospěch či neprospěch žalobce. Hlediska, jimiž se ukládání sankcí řídí, byla a jsou vyčtena příkladmo (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 305/2017-32 ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 80/2020-36 ze dne 17. 6. 2020), takže postup magistrátu nebyl v rozporu se zákonem. Nebyl důvod, aby se magistrát vyjadřoval ke všem možným kritériím za situace, kdy k jejich užití nebyly dány skutkové důvody („právní omyl“ žalobce o povinnosti mít u sebe řidičský průkaz, neprokázané disciplinární potrestání), nepředstavují polehčující okolnost (okolnosti překročení rychlosti jsou naopak přitěžující) nebo je magistrát za polehčující nepovažoval (předložení fotografie řidičského průkazu). Nebyl pak důvod vypořádat se ani s rozhodovací činností v obdobných případech, protože žalobce neuplatnil tomu odpovídající námitku, a zákon takovou povinnost správního orgánu nestanoví. Stejně tak neukládá povinnost uvádět konkrétní míru vlivu, kterou jednotlivé okolnosti měly na rozhodnutí (srov. odst. 38–39 rozsudku NSS č. j. 9 As 246/2019-58 ze dne 21. 5. 2020).
29. Žalobce dále tvrdil, že při ukládání trestu měla být zohledněna nečinnost magistrátu při postupu v přestupkovém řízení. Nijak však neurčil, v čem měla tato nečinnost spočívat, takže jde o námitku nezpůsobilou založit důvod k přezkumu napadeného rozhodnutí (řádný žalobní bod musí alespoň v základu uvést *konkrétní skutkové* a právní důvody namítané nezákonnosti, tedy vylíčit, proč se žalobce domnívá, že byl magistrát dva měsíce nečinný). I kdyby tak udělal, doba údajné nečinnosti se nejeví jako významná pro výměru správního trestu (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 56/2019-28 ze dne 16. 5. 2019). Samotné

vedení řízení pak nepředstavuje zvláštní újmu, protože řízení standardně uložení trestu předchází. Není proto důvod promítat je do úvah o trestu.

30. Lichá je námitka žalobce, že mu byla opakovaně a nespravedlivě uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Je to pokuta uložena v mezích zákonné sazby a z ničeho neplyne, proč by v přestupkovém řízení měla být uložena pokuta nižší, než která byla uložena příkazem (srov. § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., § 90 odst. 3 zákona č. 250/2006 Sb.). Žalobci byla za týž skutek uložena táž pokuta s týmž odůvodněním. To se jeví jako předvídatelné a zákonné. Právě tato kritéria jsou podstatná pro soudní přezkum, nikoliv subjektivní spravedlnostní představy žalobce [k právu a pořádku na tomto světě srov. odst. 6 odlišného stanoviska J. Filipa a závěr odlišného stanoviska V. Kůrky ke stanovisku pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 39/14 ze dne 25. 11. 2014 (ST 39/75 SbNU 707; 297/2014 Sb.)].
31. Nebyl ani důvod, aby správní orgány zvažovaly odstup od spáchání přestupku jako důvod pro snížení sankce, protože žalobce odpovídající námitku neuplatnil a žádný zjevný, právně významný odstup ve věci dán nebyl. Samotné konstatování žalobce o tom, že má povinnost zaplatit náklady řízení pak opět nepředstavuje žalobní bod, protože chybí nejen konkrétní argumentace, ale i samotné tvrzení o nezákonnosti. Lze proto jen uvést, že takové rozhodnutí odpovídá tomu, že žalobce podáním odporu vyjádřil přání „plného“ přestupkového řízení, ve kterém ovšem neuspěl.
32. Správní orgány neporušily zásadu dvojího přičítání, neboť míru překročení rychlosti a z ní plynoucí prodloužení brzdné dráhy hodnotily jako celek a pouze jednou v neprospěch žalobce (srov. rozsudky NSS č. j. 4 As 191/2017-35 ze dne 30. 11. 2017, odst. 31, č. j. 3 As 281/2017-47 ze dne 22. 8. 2019, odst. 45). Rozhodnutí magistrátu není vadné ani v tom, jak odůvodnil neuplatnění mimořádného snížení pokuty podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb. Mimořádné snížení výměry pokuty je institutem výjimečným, který je správní orgán oprávněn, nikoliv povinen využít. Správní orgán tak může, pokud nejsou splněny podmínky pro využití jiných institutů (například upuštění od uložení správního trestu), reagovat na situaci, že by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v této nejnížší možné výměře. Magistrát však zjevně dospěl k závěru, že trest je namístež uložit a ve věci nebyly dány žádné zjevné důvody, které by vedly k úvahám o potřebě trest mimořádně snížit. Žalobce ostatně žádné konkrétní důvody ani netvrdil.
33. Postup správních orgánů je bez vad v tom, že braly jako přítěžující okolnost střední hustotu provozu. Jde totiž o individualizované posouzení věci – magistrát jasně uvedl, že šlo o střední hustotu provozu v blízkosti obchodního centra na víceproudém průtahu Plzní, která spojuje město s dálnicí D5. Z hlediska obecně aplikovatelné skutkové podstaty ohrožovacího deliktu podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu tak jde o jednání více ohrožující konkrétní účastníky provozu na pozemních komunikacích, než obdobný skutek spáchaný ve středním provozu v Kotěhůlkách. Na fotografii z radaru je ostatně jasně vidět jiné vozidlo, jehož řidič mohl při vjezdu do křižovatky oprávněně očekávat, že mu ostatní účastníci provozu neztíží průjezd tím, že nedodrží zákonem předepsanou rychlost.

K odstavcům 36 až 38 žaloby

34. Výrok rozhodnutí magistrátu není vadný, neboť je z něj zřejmé, podle jakých speciálních ustanovení hmotněprávních i procesních ustanovení kterého předpisu rozhodoval

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

(žalobcem označená obecná úprava § 11 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. nebyla pro výrok významná). Je zřejmé i ustanovení, podle kterého vznikla žalobci povinnost uhradit náklady řízení. Konstatování žalobce o tom, že náhrada nákladů řízení mu byla uložena podle již zrušené vyhlášky, pak opět nepředstavuje žalobní bod. Žalobce totiž netvrdí, že šlo o nezákonný postup („žalobce poukazuje“ na fakt), a proč by tomu tak mělo být (například proto, že tato vyhláška nebyla ve věci aplikovatelná; srov. však § 112 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb.).

35. Uvedl-li magistrát, že žalobce je povinen zaplatit pokutu a náklady řízení poštovní poukázkou nebo bezhotovostně, neznamená to, že by žalobce nemohl provést platbu i jiným způsobem. Tyto způsoby jsou mu ostatně známy, neboť na ně odkázal v žalobě, a jeho zástupce to ostatně činí v řadě žalob (srov. rozsudky NSS č. j. 9 As 282/2018-36, KS v Brně č. j. 73 A 24/2018-36 ze dne 31. 10. 2019, či KS v Ostravě č. j. 18 A 7/2018-43 ze dne 9. 7. 2018). Neuvedení všech možných způsobů platby proto nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. Jeho zrušení by ostatně nevedlo k odstranění právní moci rozhodnutí o přestupku, což zřejmě žalobce očekává, neboť rozhodnutí o nákladech je samostatným (a samostatně zrušitelným) rozhodnutím (srov. § 79 odst. 2 správního řádu).

K odstavcům 39 až 51 žaloby

36. Námitky směřující vůči ověřovacímu listu nemají význam pro posouzení věci za situace, kdy z nich žalobce nedovozuje nesprávnost měření rychlosti. Odečet odchylky měření pak představuje úpravu skutkového stavu ve prospěch žalobce (myšlenkový postup při poznávání skutkového stavu bez důvodných pochybností), takže tím nemohla být porušena jeho veřejná subjektivní práva. To platí tím spíše, že žalobce nezpochybnil výsledek měření. Jde samozřejmě i o otázku opakovaně judikovanou a důvody odečtu jsou i obecně známy (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 80/2020-36). Na výslovnou žádost žalovaného však soud při ústní jednání provedl důkaz opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu č. 0111-OOP-C005-09 č. j. 0313/005/09/Pos, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, podle jehož bodu 2.4.2 je odchylka 3 km/h nejvyšší přípustná chyba měření v provozu do 100 km/h. To jen potvrzuje důvod odečtu ve prospěch žalobce, který vede k určení nepochybného stavu věci. Celkově tedy nebyl důvod tento postup blíže odůvodňovat. Měl-li žalobce dojem, že odchylku magistrát vypočetl nesprávně, mohl uplatnit řádný žalobní bod a uvést, proč se tak domnívá i proč by to mělo být nezákonné.
37. Nedůvodné jsou námitky vůči měření rychlosti z neoznačeného vozidla policie. Kromě toho, že jde opět o otázku judikovanou (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 266/2019-48 ze dne 19. 11. 2019), lze jen uvést, že právní předpisy zjevně počítají s „neoznačenými“ vozidly policie (správně služebními vozidly, které nemají zvláštní barevné provedení stanovené v § 12 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 122/2015 Sb.). Zákon přitom nijak neomezuje měření rychlosti pouze na vozidla, která toto zvláštní barevné provedení mají.
38. Účel měření samozřejmě dodržen byl – bezpečnost provozu na pozemních komunikacích se zvýší již jen tím, že hlídka policie působila individuálně preventivně vůči žalobci, který podle svého tvrzení nepoznal, že je v obci, a navíc se domníval, že sám může posuzovat, zda je třeba dodržovat zákon o pozemních komunikacích. Pro případ budoucí návštěvy Plzně je tedy žalobce autoritativně informován o tom, že místo označené ve výroku

magistrátu se již nachází v obci (krajském městě), a že i zde zákon pro žalobce platí bez ohledu na to, zda právě vidí služební vozidlo policie se zvláštním barevným provedením.

39. Zjevně nedůvodné je i tvrzení žalobce o ztrátě odvolání. Žalobce měl možnost se odvolat a také se odvolal. Zřejmě však neměl, co by rozhodnutí magistrátu vytkl, neboť neuvedl žádné důvody nezákonnosti či nesprávnosti rozhodnutí magistrátu. Hodnocení žalovaného, který nepovažoval užití kontrolní šablony z procesních důvodů za souladné s právem, nepředstavuje změnu rozhodnutí, ale přezkum a vyhodnocení podkladů pro rozhodnutí, které byly žalobci známy. Nebyl tedy důvod měnit výrok rozhodnutí magistrátu a žalobcem odkazovaný § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu na věc vůbec nedopadal. Z ničeho pak neplyne, že by žalovaný jako odvolací orgán rozhodl nepřipustně v neprospěch žalobce (§ 82 zákona č. 200/1990 Sb.) nebo o zcela nové otázce (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 286/2018-34 ze dne 10. 12. 2018, č. 3738/2019 Sb. NSS, odst. 17–21). Pokud se žalobce domníval, že fotografie bez kontrolní mřížky není dostatečným podkladem pro zjištění skutku, mohl to namítnout v žalobě. V ní však vlastní zjištění skutku nerozporoval.

Závěr

40. Rozhodnutí žalovaného tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a jeho právní úvahy jsou v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasačních stížnostech (§ 60 odst. 1 věta první, § 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (srov. nález sp. zn. III. ÚS 926/19 ze dne 2. 7. 2019).

Plzeň 29. března 2021

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.